

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2018

ΕΤΟΣ ΛΘ'

ΑΡ.457 - 458

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α΄ Κορ. ιβ, 27-ιγ, 8

Ευαγγέλιο: Ματθ. η΄ 28 - θ ι

1 Ιουλίου 2018

**«Τι ημίν και σοι Ιησού υιέ του Θεού; Ἦλθες προ καιρού
βασανίσαι ημάς;» (Ματθ. η΄ 29)**

Τραγική η κατάσταση των κατοίκων των Γεργεσηνών, τόσο σε προσωπικό, όσο και σε ομαδικό επίπεδο. Οι άνθρωποι, όντας υποχείριοι του διαβόλου, δεν περιορίζονται σε απλή παράβαση του νόμου του Θεού, αλλά ακολουθούν μια πορεία αυτοκαταστροφική και μέσα από την συμπεριφορά τους γίνονται επιπρόσθετα επικίνδυνοι για το κοινωνικό σύνολο.

Ο Χριστός βρίσκεται σήμερα αντιμέτωπος με δυο μορφές ανθρώπων που βρίσκονται κάτω από την εξουσία του διαβόλου. Στην πρώτη ανήκουν οι δυο δαιμονισμένοι. Στη δεύτερη ανήκει το σύνολο των κατοίκων των Γεργεσηνών. Αντικοινωνική η συμπεριφορά των πρώτων, αφού δεν ζουν φυσιολογικά με το κοινωνικό σύνολο, αλλά στα μνήματα και επιπρόσθετα κινούνται επιθετικά στον καθένα που θα βρεθεί κοντά τους. Οι δεύτεροι, φαίνεται ότι ζουν μια «φυσιολογική» ζωή με κοινό γνώρισμα τη συνειδητή παράβαση του νόμου του Θεού!

Και οι δύο κατηγορίες των ανθρώπων βρίσκονται κάτω από την εξουσία του διαβόλου με μια βασική διαφορά. Οι πρώτοι βρίσκονται κάτω από τον πλήρη έλεγχο του διαβόλου, οι δε δεύτεροι, ελεύθερα και συνειδητά υποτάσσονται στον διάβολο. Οι πρώτοι δεν ελέγχουν τον εαυτό τους, αλλά ελέγχονται από τον διάβολο. Για τούτο και ο Χριστός δεν τους αντιμετωπίζει ως ασθενείς ή ως αμαρτωλούς, αλλά ούτε και τους μέμφεται που βρίσκονται σ'αυτή την κατάσταση. Αντίθετα, τους αντιμετωπίζει με συμπάθεια και τους ελευθερώνει από τα δεινά και την εξουσία του διαβόλου. Απόδειξη ότι μετά την απελευθέρωσή τους γίνονται και πάλι φυσιολογικοί άνθρωποι. Και ενώ προηγουμένως αντιστρατεύονταν τόσο τον Θεό, όσο και τους ανθρώπους, τώρα θέλουν να μείνουν κοντά στον Θεό και τους ανθρώπους.

Παρά το ότι θεωρητικά οι δεύτεροι ήταν λιγότερο επικίνδυνοι, εντούτοις τα έργα τους, τους διέψευσαν, αφού όχι μόνο έμειναν αμετανόητοι, αλλά και ζήτησαν από τον Χριστό να φύγει από την περιοχή τους. Παρά την «ευεργετική τιμωρία» αρνήθηκαν τη Χάρη του Θεού με αποτέλεσμα να στερηθούν και τη σωτηρία. Αγνόησαν δυο πράγματα οι Γεργεσηνοί. Πρώτον, ότι η αμαρτία δεν είναι ποτέ κέρδος και δεύτερον, το «σκληρόν σοι προς κέντρα λακτιζειν» (Πράξ. κοτ' 14) «Είναι οδυνηρό να κλωτσάς στα καρφιά».

Ο Ιησούς, λοιπόν, φτάνοντας στην περιοχή των Γεργεσηνών βρίσκεται αντιμέτωπος με τις δυο κατηγορίες των ανθρώπων που ελέγχονταν σε διαφορετικό βαθμό από τις δαιμονικές δυνάμεις. Ο διαφορετικός βαθμός ελέγχου από τις δαιμονικές δυνάμεις τους οδηγεί και σε διαφορετική αντιμετώπιση του Χριστού. Οι πρώτοι αναγνωρίζουν ότι ο Χριστός είναι Υιός του Θεού, άρα ανώτερος, αλλά και διαφορετικός από αυτούς. Αναγνωρίζουν ότι ο Χριστός είναι παντοδύναμος, αλλά την ίδια στιγμή κριτής και τιμωρός τους.

Κι όμως, ενώ αναγνωρίζουν τη Θεότητα και την παντοδυναμία του, εντούτοις δεν κάνουν και την ανάλογη κίνηση για να σωθούν. Αντίθετα παρακαλούν τον Χριστό λέγοντας: «Αν είναι να μας διώξεις, άφησέ μας να πάμε στο κοπάδι των χοίρων». Και ο Κύριος το επέτρεψε. Ελευθέρωσε τους δύο δαιμονισμένους από τα κακοποιά πνεύματα, αλλά την ίδια στιγμή τιμώρησε τους Γεργεσηνούς, με την καταστροφή των χοίρων. Δυστυχώς, όμως, οι κάτοικοι των Γεργεσηνών αντί να συναισθανθούν ότι τιμωρήθηκαν για τις αμαρτίες τους με τη συνειδητή παράβαση του νόμου του Θεού και με τη μαζική εκτροπή των χοίρων, όχι μόνον έμειναν αμετανόητοι, αλλά και ομαδικά «πάσα η πόλις» τον παρακάλεσαν να φύγει από την περιοχή τους.

Όπως «ώρμησε πάσα η αγέλη των χοίρων κατά του κρημού εις την θάλασσαν και απέθανον» κατά τον ίδιο τρόπο «πάσα η πόλις», όλοι οι κάτοικοι της πόλης προτίμησαν να «πνιγούν» στη θάλασσα της αμαρτωλής ζωής παρά να ζητήσουν από τον Σωτήρα Χριστό να μείνει κοντά τους. Μια συμπεριφορά που επαναλαμβάνεται ίσως κι από μας όταν την ώρα της δοκιμασίας αρνούμαστε να τη δεχτούμε σαν κίνητρο για μετάνοια.

Ευεργετικός, μέσω των θεραπειών, δεν υπήρξε μόνον ο Χριστός. Αυτό το χάρισμα το έδωσε στους Αποστόλους, αλλά και σε Αγίους διαμέσου των αιώνων. Ανάμεσα σ'αυτούς και οι Άγιοι Κοσμάς και Δαμιανός που τιμούμε σήμερα. Κατάγονταν από τη Ρώμη και έζησαν στα τέλη του τρίτου μ.Χ. αιώνας. Ήταν αδέρφια και μετά τις σπουδές τους στην ιατρική αφιέρωσαν τη ζωή τους προσφέροντας θεραπεία στους συνανθρώπους τους τόσο στο σώμα, όσο και στη ψυχή. Εκεί που αδυνατούσε η ιατρική επιστήμη, τότε έπαιρνε τη σειρά του το θαύμα. Με το χάρισμα των ιαμάτων, που τους έδωσε ο Χριστός, ανακούφιζαν τους ανθρώπους. Όλες τις θεραπείες τις προσέφεραν δωρεάν, για τούτο και ονομάστηκαν «Ανάργυροι».

Αδελφοί μου, οι Άγιοι Ανάργυροι Κοσμάς και Δαμιανός αξιοποίησαν ιδιαίτερα την ιδιότητα του Χριστιανού, πέραν από αυτή της ιατρικής. Με την ανιδιοτελή αγάπη επιβεβαίωσαν την πραγματική ιδιότητα του Χριστιανού εφαρμόζοντας απόλυτα τον σημερινό «ύμνο της αγάπης του Αποστόλου Παύλου». Δεν καυχήθηκαν για τα χαρίσματα τους, ούτε και τα χρησιμοποίησαν για προσωπικό όφελος. Πάντοτε συνδύαζαν την προσφορά τους προς τους ασθενείς με πολλή αγάπη, με ανιδιοτέλεια, «Ανάργυρος», με μοναδικό στόχο την ανακούφιση των ανθρώπων και ιδιαίτερα τη δόξα του Θεού. Ας μιμηθούμε το παράδειγμά τους κι ας γίνουμε ευεργετικοί προς τον συνάνθρωπο με το μοναδικό κίνητρο της ανιδιοτέλειας και της αγάπης. Τέλος, ας τους παρακαλέσουμε: « Άγιοι Ανάργυροι και θαυματουργοί, επισκέψασθε τας ασθενείας ημών· δωρεάν ελάβετε, δωρεάν δότε ημίν».

Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Απόστολος: Ρωμ. ιβ' 6-14
Ευαγγέλιο: Ματθ. θ' 1-8
8 Ιουλίου 2018

**«Και έρχονται προς αυτόν παραλυτικούς φέροντες,
αιρούμενον υπό τεσσάρων»**

Πολλά είναι τα πρόσωπα που προβάλλουν στη σημερινή ευαγγελική περικοπή. Εν πρώτοις ο Κύριος μας, διδάσκαλος για μια ακόμη φορά της θείας αλήθειας και παράλληλα φιλάνθρωπος ιατρός μιας δυστυχισμένης ανθρώπινης ύπαρξης. Έπειτα ο παραλυτικός, οι Γραμματείς, το συναγμένο πλήθος. Τέλος, οι τέσσερις μεταφορείς του παραλυτικού, αυτοί που με αγάπη και αποφασιστικότητα τον μετέφεραν κοντά στον Ιησού και συνείργησαν έτσι στη θαυμαστή θεραπεία του.

Αφήνοντας σήμερα άλλες πλευρές της ευαγγελικής διηγήσεως, ας εστιάσουμε την προσοχή μας στα πρόσωπα των τεσσάρων αυτών ανδρών, των αχθοφόρων της αγάπης, που σήκωσαν και οδήγησαν κοντά στον Χριστό τον παραλυτικό της Καπερναούμ. Το Ευαγγέλιο δεν μας παρέδωσε τα ονόματά τους. Τι μ' αυτό όμως; Πολύ μεγαλύτερη σημασία από το να γνωρίζαμε τα ονόματα τους έχει η πράξη τους, η συμπεριφορά που επέδειξαν και που κατέγραψε με ακρίβεια ο ιερός ευαγγελιστής.

Όταν εμπνέει η αγάπη...

Το πρώτο που παρατηρούμε στους τέσσερις αυτούς άνδρες είναι η αγάπη που τους εμπνέει. Η γεμάτη στοργή στάση τους στο πλευρό του παράλυτου συνανθρώπου τους. Η πρόθυμη συμπαράστασή τους στον ανθρώπινο πόνο. Αγόγγυστα αφήνουν τις ασχολίες τους και τρέχουν με χαρά να βοηθήσουν έναν συνάνθρωπό τους. Πρέπει να τον σηκώσουν επάνω σ' ένα φορείο και να τον μεταφέρουν κοντά στον Χριστό. Και το κάνουν πρόθυμα, χωρίς να το θεωρούν ταπεινωτικό και να ντρέπονται.

Πόσο συγκινητική και αξιοθαύμαστη υπήρξε η πράξη τους φαίνεται αν τη συγκρίνουμε με τη στάση των άλλων. Του μεγάλου πλήθους. Ενώ, καθώς δείχνουν, διψούν να ακούσουν τη διδασκαλία του Χριστού, και γι' αυτό έτρεξαν και συνωστίζονταν στο σπίτι που βρισκόταν και δίδασκε ο Κύριος, απέναντι στον πόνο και τη δυστυχία του συνανθρώπου τους στέκονται ψυχροί και αδιάφοροι. Το θέαμα του παραλύτου που μετέφεραν οι τέσσερις άνδρες δεν τους συγκινεί. Κρατούν όλοι καλά τη θέση που έχουν καταλάβει και δεν θέλουν να παραμερίσουν για να φθάσει ο άρρωστος κοντά στον Χριστό.

Αλλά την ασπλαχνία των πολλών, του πλήθους, υπερνικά ο ζήλος και το θερμό ενδιαφέρον των τεσσάρων. Συνάντησαν εμπόδια. Η προσπάθειά τους να φέρουν τον άρρωστο κοντά στον Χριστό φαίνεται εκ πρώτης όψεως αδύνατη. Και όμως δεν απογοητεύτηκαν. Δεν παραιτήθηκαν από τον σκοπό τους. Επιμένουν και αρχίζουν να σκέπτονται τι θα μπορούσε να γίνει. Η αγάπη όταν είναι γνήσια και θερμή γίνεται εφευρετική. Επινοεί τρόπους για να υπερπηδά τα εμπόδια και να παρακάμπτει τις δυσκολίες. «Και επειδή δεν μπορούσαν να τον φέρουν κοντά στον Χριστό εξαιτίας του πλήθους, έβγαλαν τη στέγη πάνω από κει που ήταν ο Χριστός, έκαναν ένα άνοιγμα και κατέβασαν το κρεβάτι, πάνω στο οποίο ήταν ξαπλωμένος ο παράλυτος». Εδώ ακριβώς έγκειται το

δεύτερο στοιχείο που χαρακτηρίζει τη στάση των τεσσάρων μεταφορέων: η τόλμη της αγάπης και η εφευρετικότητα του ενδιαφέροντος τους.

Όμως υπάρχει και ένα τρίτο στοιχείο που αποτελεί, θα λέγαμε, το θεμέλιο και των δυο άλλων. Και αυτό είναι η πίστη των τεσσάρων ανδρών. Μια πίστη που λάμπει και φανερώνεται όχι μόνο στα μάτια του παντογνώστη Κυρίου αλλά και όλων των συγκεντρωμένων. Πίστη δυνατή, που τους έκανε να ελπίζουν ακλόνητα ότι ο Κύριος είχε τη δύναμη και την αγαθότητα να ανορθώσει το ζωντανό εκείνο πτώμα και να το κάνει άνθρωπο υγιή. Πίστη ταπεινή, διότι, ενώ ο ασθενής ήταν παράλυτος και ανίκανος να μετακινηθεί, αυτοί δεν ζήτησαν να τον επισκεφτεί ο Χριστός για να τον θεραπεύσει, αλλά έφεραν αυτοί τον ασθενή στον Χριστό υπερνικώντας εμπόδια. Και την πίστη αυτή βλέποντας ο Κύριος χαρίζει την ίαση και την άφεση αμαρτιών στον παράλυτο.

Η στάση αυτή των τεσσάρων άγνωστων ανδρών που εμπνέει η πίστη και καθοδηγεί η αγάπη, ανταποκρίνεται σ' ένα υπαρκτό πρόβλημα. Καλύπτει μια βαθιά ανθρώπινη ανάγκη. Παρόμοια προβλήματα και ανάλογες ανάγκες εξακολουθούν να υπάρχουν και σήμερα ανάμεσά μας. Στις συγκεκριμένες κοινωνίες και στις σύγχρονες συνθήκες στις οποίες ζούμε κι εμείς. Ας μνημονεύσουμε μερικές περιπτώσεις.

- Ξεχασμένοι άρρωστοι σε νοσοκομεία ή παραιτημένοι τρόφιμοι σε διάφορα ιδρύματα. Άνθρωποι, που πέρα από τον πόνο που τους βασανίζει, αντιμετωπίζουν και την πικρία της μοναξιάς. Αισθάνονται εγκαλελειμμένοι. Αισθάνονται – ιδιαίτερα όταν και η πίστη τους δεν είναι ζωντανή – ότι τους έχουν ξεχάσει οι πάντες, ο Θεός και οι άνθρωποι.
- Άνθρωποι ανήμποροι ή ανάπηροι, που περνούν μια ζωή ολόκληρη πάνω στο αναπηρικό καροτσάκι ή κλεισμένοι στους τέσσερις τοίχους ενός δωματίου. Θέλουν να εκκλησιαστούν. Έχουν κι αυτοί ανάγκη ενός περιπάτου στην όμορφη φύση. Όμως κάποιος θα πρέπει να τους φροντίσουν. Χρειάζονται, όπως όλοι μας, να κάνουν μερικές προμήθειες. Αλλά κάποιος θα πρέπει να διαθέσουν τον απαιτούμενο χρόνο για να τους εξυπηρετήσουν.
- Άλλοι που είναι κατάκοιτοι και μόνοι, χωρίς κανένα στον κόσμο, έχουν ανάγκη από περιποίηση ή λίγη συντροφιά. Θέλουν να κουβεντιάσουν με κάποιον. Να πουν τον πόνο τους. Να επικοινωνήσουν κι αυτοί ως άνθρωποι μ' έναν συνάνθρωπό τους.
- Απέναντι όλων αυτών των αδελφών μας έχουμε χρέος να σταθούμε με αγάπη. Να τους αναζητήσουμε όπου υπάρχουν. Να τους πλησιάσουμε με ενδιαφέρον. Να τους ακούσουμε με προσοχή. Στο όνομα του Χριστού ν' απλώσουμε το χέρι μας και να τους συμπαρασταθούμε αδελφικά.

Ας μας εμπνέει στην άσκηση του ιερού αυτού χρέους το συγκινητικό παράδειγμα των τεσσάρων μεταφορέων του παραλύτου που είδαμε σήμερα στο Ευαγγέλιο. Είναι ο δρόμος της ζωντανής και έμπρακτης αγάπης. Είναι ο δρόμος του Θεού.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ Δ' ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Απόστολος: Τίτ. γ' 8-15

Ευαγγέλιο: Ματθ. ε' 14-19

15 Ιουλίου 2018

**«Μη νομίσητε ότι ήλθον καταλύσαι τον νόμον ή τους προφήτας
ουκ ήλθον καταλύσαι, αλλά πληρώσαι»**

Δίκαια η Ορθόδοξη Εκκλησία, αγαπητοί μου αδελφοί, αφιερώνει αυτή την Κυριακή στη μνήμη των εξακοσίων τριάντα θεοφόρων αγίων Πατέρων, που συγκρότησαν την Τέταρτη Οικουμενική Σύνοδο και ορίζει σαν ευαγγελικό ανάγνωσμα ένα τμήμα, από την επί του όρους ομιλία του Κυρίου. Με την ομιλία αυτή απευθύνεται στον ευρύτερο κύκλο των Μαθητών Του, λέγοντας: «Εσείς είστε το φως για τον κόσμο», γιατί έχετε προορισμό με το φωτεινό σας παράδειγμα να φωτίζετε τους ανθρώπους, που βρίσκονται στο σκοτάδι της αμαρτίας και της πλάνης. «Μια πόλη, που είναι κτισμένη πάνω σε βουνό δεν είναι δυνατό να κρυβεί» Έτσι και η δική σας ζωή θα γίνεται αντιληπτή απ' όλους. «Οι άνθρωποι όταν ανάψουν το λυχνάρι», μας λέει, «δεν το βάζουν κάτω από το δοχείο με το οποίο μετρούν το σιτάρι, αλλά το τοποθετούν στον λυχνοστάτη, για να φωτίζει όλους τους ανθρώπους του σπιτιού. Έτσι να λάμπει και το δικό σας φως μπροστά στους ανθρώπους, για να δουν τα καλά σας έργα και να δοξολογήσουν τον ουράνιο Πατέρα σας. Μη νομίσητε πως ήρθα στον κόσμο για να καταργήσω τον νόμο ή τους Προφήτες. Αντίθετα ήλθα για να τα συμπληρώσω και τελειοποιήσω. Σας βεβαιώνω δε ότι όσο διαρκεί ο κόσμος αυτός, ούτε η πιο μικρή εντολή του νόμου δεν θα ακρηστευθεί και ακυρωθεί, έως ότου όλα όσα ο νόμος γράφει, πραγματοποιηθούν και επαληθεύσουν». Γιατί όμως είναι αιώνιο το κύρος του Θείου νόμου και ποια υποχρέωση απορρέει εκ τούτου για μας, αυτό θα το δούμε στη συνέχεια.

Έτσι μίλησε ο Κύριος στους Μαθητές Του. Και τα Θεία Του λόγια πρέπει να ηχούν πάντοτε μέσα μας, για να μας θυμίζουν, την μεγάλη ευθύνη που έχουμε σαν οπαδοί Του, όπως επίσης και την υπεύθυνη αποστολή, που Εκείνος μας ανέθεσε. Δεν πρέπει να ξεχνούμε εμείς οι χριστιανοί ότι είμαστε πόλη κτισμένη πάνω στο βουνό. Και σαν χριστιανοί που είμαστε, οφείλουμε να ζούμε μέσα στον κόσμο, όπως έζησε και ο ίδιος ο Κύριος. Μακριά, από τα μάταια και αμαρτωλά πράγματα αυτού του κόσμου. Σαν φως που πρέπει να είμαστε και μάλιστα από μια ψηλή σκοπιά, καλό θα είναι να φωτίζουμε τους ανθρώπους που είναι γύρω μας. Αυτή θα πρέπει να είναι η αποστολή μας, που καθημερινά να ενθουμούμαστε.

Και να μη λησμονούμε ότι τα πάντα γύρω μας φθείρονται και μεταβάλλονται. Ακμάζουν και παρακμάζουν. Ανθίζουν και μαραίνονται. Λάμπουν και ακτινοβολούν κι έπειτα από λίγο χάνουν τη λάμψη και γοητεία τους. Μόνο ο νόμος του Θεού παραμένει αναλλοίωτος και ισχύει από την αρχή μέχρι το τέλος χωρίς καμιά μείωση του κύρους του. Ισχύει σαν σύνολο, αλλά και σαν επί μέρους εντολή. Γι' αυτό ούτε και η ελάχιστη λέξη του δεν χάνει τίποτε από την αξία της. Και τούτο γιατί οι εντολές του Θεού έχουν κύρος αιώνιο και δεν είναι εντάλματα ανθρώπων, αλλά είναι προσταγές του Πανυπερέτελειου Θεού, που γνωρίζει τα πάντα στην εντέλεια. Γιατί στον Κύριο «βρίσκονται κρυμμένοι όλοι οι θησαυροί της σοφίας και της γνώσεως» (Κολ. Β', 3).

Όμως, εκτός από αυτά, το αιώνιο κύρος των Θείων εντολών οφείλεται και στο ότι αυτές αναφέρονται γενικά στον άνθρωπο, στον κάθε άνθρωπο, ανεξαρτήτως

χρώματος ή φυλής, μορφώσεως ή κοινωνικής θέσεως. Δίνουν λύσεις σε βασικότατα προβλήματα της ζωής, που απασχολούν και ενδιαφέρουν ανέκαθεν κάθε λογικό άνθρωπο, είτε ζούσε στην εποχή των προγόνων μας, είτε ζει στη δική μας, προηγμένη πολιτιστικά εποχή. Πάντοτε ζητούσε και ζητά απαντήσεις σε θέματα που αφορούσαν και αφορούν καθαρά την ψυχή του. Δυστυχώς, αυτό το θέμα το εκμεταλλεύθησαν τόσο στο παρελθόν, όσο και στις μέρες μας, οι μάγοι και τα μάντιους και άλλοι απατεώνες, που υπόσχονται να βοηθήσουν τον άνθρωπο στα ψυχικά του προβλήματα. Γι' αυτό, ακριβώς, και ο νόμος του Θεού, που δίνει αλάθητες λύσεις σ' αυτά τα προβλήματα, βρίσκει πάντοτε ανταπόκριση στην ανθρώπινη ψυχή που πιστεύει στη δύναμη και στην αλήθεια των Θεϊκών εντολών. Αυτός είναι και ο λόγος, που το βιβλίο του Θεϊκού νόμου δηλαδή η Αγία Γραφή, κατέχει τα σκήπτρα στην παγκόσμια κυκλοφορία των βιβλίων.

Κι εδώ πρέπει να προσέξουμε γιατί από τη στιγμή που ο νόμος του Κυρίου έχει κύρος αιώνιο, έχουμε υποχρέωση όχι μόνο απλώς να τον σεβόμαστε, αλλά και να προσαρμόζουμε όλη μας τη ζωή και το είναι μας προς αυτόν. Θα πρέπει να μείνουμε μακριά από αυτούς, που παραχαράσσουν τον Θεϊκό νόμο επειδή θεωρούν τον εαυτό τους δήθεν συγχρονισμένο. Κι ακολουθούν αυτό τον κατήφορο επειδή θεωρούν ορισμένες Του εντολές απηρχαιωμένες και ακατάλληλες για την εποχή μας. «Ταπεινωθείτε μπροστά στον Κύριο κι Εκείνος θα σας ανεβάσει ψηλά. Μη κακολογείτε ο ένας τον άλλο, αδελφοί. Όποιος κακολογεί και κρίνει τον αδελφό του κακολογεί και κρίνει τον Νόμο. Κι' όταν κρίνεις τον Νόμο, δεν είσαι τηρητής του, αλλά κριτής του. Ένας είναι ο νομοθέτης και ο κριτής», μάς λέει ο άγιος Ιάκωβος ο Αδελφόθεος (Ιακ. δ' 11).

Θα πρέπει, τέλος να γνωρίζουμε ότι σαν χριστιανοί που είμαστε, η παρακάραξη του Θεϊκού Νόμου και η υποτίμηση ορισμένων εντολών Του είναι ασέβεια, είναι όμως και αίρεση. Αυτή την παράβαση έκαμναν οι αιρετικοί. Ερμήνευαν τον Θεϊκό Νόμο κατά την κρίση τους και τον προσάρμοζαν στις απόψεις τους. Έτσι ο Θεϊός λόγος υποβιβάζοταν και γινόταν μια ανθρώπινη φιλοσοφία, όπως τόσες άλλες, ανίσχυρες να οδηγήσουν τον άνθρωπο στη μετάνοια και στη σωτηρία. Άξια λόγου στην περίπτωση αυτή είναι τα όσα αναφέρει ο απόστολος των Εθνών Παύλος στην προς Ρωμαίους επιστολή του. «Να αμαρτάνουμε», μάς λέει, «μια και δεν μας εξουσιάζει ο νόμος αλλά η χάρη του Θεού; Ποτέ τέτοιο πράγμα. Δεν ξέρετε πως σ' όποιο δείχνετε δουλική υπακοή, σ' αυτόν και ανήκετε ολοκληρωτικά; Έτσι, ή ανήκετε στην αμαρτία και τότε σας περιμένει ο αιώνιος θάνατος ή υπακούετε στον Θεό και σας προσμένει η σωτηρία μαζί Του (Ρωμ. στ' 15,16). Και είναι πράγματι ευτυχημένοι όσοι ευλαβούνται και εφαρμόζουν τον Νόμο του Κυρίου και όσοι φροντίζουν να προσαρμόζουν τη ζωή τους προς τα αιώνια προστάγματα του Θεού. Πολλήν ειρήνη έχουν όσοι αγαπούν τον Νόμο Σου· και πρόσκομμα δεν συναντούν μπροστά τους, γράφει ο Ψαλμωδός Δαβίδ.

Αδελφοί μου! Αυτό που χαρακτήριζε τους αγίους Πατέρες της Εκκλησίας μας είναι το ηρωικό φρόνημα, τόσο ατομικά, όσο και συνοδικά για να παραμένει ανόθευτος ο Θεϊός Νόμος. Και ο λόγος που πέτυχαν σ' αυτό, ήταν ότι εστήριζαν τα πάντα στον αδιάσειστο βράχο του Θεϊκού Νόμου. Ας προσπαθήσουμε, λοιπόν, να γίνουμε κι' εμείς το ίδιο με αυτούς. Τότε να είμαστε βέβαιοι ότι θα αξιωθούμε κι εμείς των στεφάνων και βραβείων της δόξας του Θεού.

† **Ηγούμενος Χρυσορρογιατίσης Διονύσιος**

ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. α' 10 - 17

Ευαγγέλιον: Ματθ. ιδ' 14 - 22

22 Ιουλίου 2018

Διάφορα επαναλαμβανόμενα φυσικά φαινόμενα και γεγονότα, ταυτόσημα ή παραπλήσια χρησίμεψαν σαν βάση για την καταγραφή των φυσικών νόμων. Είναι ουσιαστικά η ομαδοποίηση των παρατηρήσεών μας. Γιατί εμείς, αγαπητοί μου αδελφοί, δεν μπορούμε να δημιουργήσουμε φυσικούς νόμους. Η συστηματική λοιπόν, και πολύχρονη έρευνα και η σύγχρονη τεχνολογία και μελέτη επέτυχε να ερμηνεύσει τα περισσότερα από αυτά. Η ερμηνεία και ακολουθία των φαινομένων, μας βοήθησε να προγραμματίζουμε, ακόμη και σε βάθος χρόνου, τη ζωή μας. Να προβλέψουμε και να αποφύγουμε κινδύνους, σε προσωπικό επίπεδο ή και σε ευρύτερο κοινωνικό. Να αντιμετωπίσουμε την καθημερινή μας ζωή με περισσότερη βεβαιότητα, ασφάλεια και ηρεμία. Εξακολουθούν ωστόσο να υπάρχουν δυσεξήγητα και πρωτοφανή φυσικά φαινόμενα, που δεν εξηγούνται με τις γνώσεις που διαθέτουμε. Συμβαίνουν απρόσμενα γεγονότα, που αδυνατούμε να προβλέψουμε, να προλάβουμε, να ερμηνεύσουμε και να αντιμετωπίσουμε. Δεν εντάσσονται, στους γνωστούς σε μας, φυσικούς κανόνες. Τα έχουμε προσέξει στην προσωπική ή και την οικογενειακή μας ζωή. Εκεί που κάτι φαίνεται απελπιστικά απίθανο ή και λογικά αδύνατο να συμβεί, ξαφνικά και ανεξήγητα, συμβαίνει, βρίσκεται η λύση του. Προφανώς υπάρχουν κάποιοι εξωλογικοί παράγοντες που παρεμβαίνουν και δίνουν την λύση του προβλήματος, που βασανιστικά μάς απασχολεί. Πώς θα θέλατε να ονομάσετε αυτούς τους παράγοντες; Εμείς οι πιστοί χριστιανοί, αγαπητοί μου, αποδίδουμε αυτές τις, εκτός των πιθανών φυσικών νόμων, παρεμβάσεις στη ζωή μας, στην εμπλοκή του θείου παράγοντα. Τότε μόνον αναστέλλεται η φυσική ροή φαινομένων και συμβαίνει το απρόσμενο. Συμβαίνει το θαύμα!!

«Δότε αυτοίς ύμεις φαγείν»

Να τους δώσετε εσείς να φάνε, λέγει επιτακτικά ο διδάσκαλος και θεραπευτής Ιησούς στους έκπληκτους μαθητές Του. «Οὐδ' χρειάν ἔχουσιν ἄπελθεῖν». Δεν είναι ανάγκη να φύγουν. Δώστε τους να φάνε. Τι να δώσουν, όταν διαθέτουν μόνο πέντε ψωμιά και δυο ψάρια; Είναι μακριά από την κοντινή κωμόπολη, για να φέρουν προμήθειες. Η ώρα περασμένη, βραδιάζει. Μίλησε ο δάσκαλος Ιησούς στον κόσμο που συγκεντρώθηκε. Θεράπευσε τους αρρώστους του, που δοξάζουν και ευγνωμονούν τον Κύριο. Πολλές οι ώρες! Πολύς ο κόσμος! Συνωστίζονται και ακούνε με ψυχική αγαλλίαση, γοητευμένοι και ειρηνικοί. «Πεντακισχίλιοι χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδίων», σημειώνει ο ευαγγελιστής Ματθαίος. Μπορεί και είκοσι χιλιάδες να ήταν όλοι μαζί, και άναμεσά τους, τα πεινασμένα παιδιά, που δέχονται την ευλογία Του και ακολουθούν τους γονείς τους. Και η απάντηση των μαθητών στον Χριστό: «Οὐκ ἔχομεν ὧδε εἰ μὴ πέντε ἄρτους καὶ δύο ἰχθύας». Πέντε ψωμιά και δυο ψάρια όλα-όλα! Η εντολή όμως του Χριστού είναι σαφής και κατηγορηματική. «Δότε αυτοίς ύμεις φαγείν» και «φέρετέ μοι αυτούς ὧδε». Φέρετε τα εδώ σε μένα! Ψωμιά και ψάρια. Και ο Χριστός σηκώνει τα μάτια Του στον ουρανό, ευλογεί τα ψωμιά και τα ψάρια, τα κόβει σε κομμάτια, τα δίνει στους μαθητές Του και αυτοί στον κόσμο. Έφαγαν όλοι. Χόρτασαν και περίσσεψαν δώδεκα κοφίνια γεμάτα! Σαφώς αυτό είναι θαύμα. Σοβαρό, εντυπωσιακό, αδιανόητο θαύμα. Η πραγματικότητα και οι φυσικοί νόμοι, δεν μπορούν να εξηγήσουν πώς συνέβη. Ο ευαγγελιστής απλώς το αναφέρει. Το αναφέρει σαν να είναι κάποια πολύ απλή, φυσική και αναμενόμενη πράξη από τον Κύριο. Για τους μαθητές, που είχαν γίνει μάρτυρες πολλών και θαυμαστών υπερφυσικών ενεργειών του Κυρίου, είναι κάτι συνηθισμένο. Όχι βέβαια και για μας. Πόσο μάλλον πιο απίθανο να ανατρέψουμε

γνωστά φυσικά φαινόμενα. Δεν θα μπορούσαμε να κάνουμε κάτι παρόμοιο. Είναι εκτός της κοινής λογικής και των φυσικών νόμων ένα παρόμοιο γεγονός. Μόνο Εκείνος, που όρισε την γνωστή σε μας ακολουθία των φυσικών νόμων, μπορεί να τους αναστείλει. Στην περίπτωση αυτή λοιπόν, έχουμε ένα θαύμα. Το θαύμα της διατροφής «τῶν πεντακισχιλίων χωρίς γυναικῶν καὶ παιδίων», με πέντε ψωμιά και δυο ψάρια.

Μικρά ή μεγάλα θαύματα μπορεί να συμβούν και στην καθημερινή μας ζωή. Θέλουμε και απαιτούμε τη βοήθεια του Θεού σε λογικά, αλλά πολλές φορές σε παράλογα αιτήματα. Θεωρούμε ότι είναι υποχρεωμένος ο Θεός, αυτόματα να μας βοηθήσει, να αποδεχτεί τα αιτήματά μας. Ξεχνούμε ωστόσο να προσευχηθούμε, να ζητήσουμε ταπεινά και με εμπιστοσύνη τη βοήθειά Του. Γκρινιάζουμε συνήθως, επειδή νομίζουμε ότι δεν βλέπει ο Θεός δύσκολες και τραγικές καταστάσεις στις οποίες έχουμε εμπλακεί. Διαμαρτυρόμαστε, γιατί δεν μας εμπόδισε από τα σοβαρά μας λάθη, που ωστόσο, με τη θέληση μας κάναμε. Κι όμως Εκείνος γνωρίζει, πότε και για ποιες περιπτώσεις πρέπει να παρέμβει να μας βοηθήσει. Γνωρίζει για ποιες ανάγκες πρέπει να παρέμβει. Γνωρίζει τι είναι για μας καλό, που να έχει διάρκεια στη ζωή μας. Μικρά, σχεδόν αδιόρατα ή μεγάλα θαύματα, σαν κεραυνός, συμβαίνουν στη ζωή μας. Κάποια δεν τα προσέχουμε καν, απορροφημένοι από την αγχώδη και βασανιστική καθημερινότητά μας. Ή για άλλα αναζητούμε να βρούμε μιαν εύλογη, εξήγηση προσπαθώντας να αγνοήσουμε την θεία παρέμβαση! Το υπερφυσικό, το θαύμα για να πραγματοποιηθεί χρειάζονται δύο. Εμείς που ζητούμε και ο Θεός που ακούει και προσφέρει!

Σκεφτείτε αλήθεια, αγαπητοί μου! Για να έχουμε το γνωστό φαινόμενο του κεραυνού, χρειάζονται τα συσσωρευμένα σύννεφα, φορτισμένα θετικά να συναντήσουν την αρνητική φόρτιση της γης! Και τότε βλέπουμε μια ισχυρή λάμψη, ακούμε μια φοβερή βροντή. Και ο κεραυνός πέφτει! Κάπως έτσι συμβαίνει το θαύμα. Η θετική διάθεση και πρόνοια του Πανάγαθου Θεού υπάρχει πάντοτε σταθερή και διαθέσιμη. Αναμένει τη θερμή και επίμονη προσευχή μας, με απόλυτη πίστη. Να κατευθυνθεί, να φτάσει και να συναντήσει τη θεία δύναμη. Και τότε αθόρυβα, αλλά αποτελεσματικά, θα προσγειωθεί η δύναμη του Πανάγαθου Θεού, στο δημιούργημά Του, που επίμονα αλλά και με πίστη παρακαλεί και ζητά τη θεία βοήθεια. Τότε θα δούμε να πραγματοποιείται το θαύμα! Φυσικά τα αιτήματα μας και οι ζητούμενες θαυμαστές παρεμβάσεις του Θεού δεν αναφέρονται αποκλειστικά και μόνο σε υλικές ανάγκες. Σήμερα ακούσαμε το θαυματουργικό πολλαπλασιασμό ψωμιών και ψαριών. «Δότε αυτοῖς ὑμεῖς φαγεῖν» είπε στους μαθητές. Και μετά προσευχήθηκε ο Κύριος, ευλόγησε και το θαύμα έγινε! Αντιμετωπίζει λοιπόν θαυματουργικά και υλικά αιτήματα ο Θεός. Δεν είναι όμως μόνο αυτά! Ζητούμε πολλά και παράξενα, αναγκαία για την επιβίωσή μας. Αλλά δε θα ζητήσουμε ποτέ κάποιο κακό για ένα συνάνθρωπό μας, γιατί ο Θεός είναι Πανάγαθος και τα έργα Του είναι αγαθά. Ζητούμε πάντοτε τη βοήθεια Του στους καθημερινούς μας αγώνες. Τη φώτισή Του σε μας ή σε άλλους, που μας επηρεάζουν, για να επιλύσουμε δύσκολα προβλήματα. Εκείνος, αγαπητοί μου, να είστε βέβαιοι, φροντίζει και ικανοποιεί, όποιες από τις ανάγκες μας είναι επωφελείς. Και αυτά με την προϋπόθεση ότι με πίστη προσευχόμαστε. Ζητούμε αυτά που έχουμε ανάγκη, ευχαριστούμε για τις πλούσιες δωρεές Του και Τον δοξάζουμε για την αδιάλειπτη παρουσία και προστασία Του, κοντά μας.

Δ.Γ.Σ

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. γ' 9-17

Ευαγγέλιο: Ματθ. ι δ' 22-34

29 Ιουλίου 2018

«Θαρσείτε Εγώ ειμί· μη φοβείσθε.» (Ματθ. ι δ' 27)

Έχει λεχθεί, χωρίς υπερβολή, ότι η ζωή του ανθρώπου μοιάζει με θάλασσα. Μια θάλασσα που σπάνια είναι ήρεμη, ενώ τις πιο πολλές φορές είναι γεμάτη με μικρά ή και μεγάλα κύματα, έως και φουρτουνιασμένη. Αυτή τη θάλασσα-ζωή είναι υποχρεωμένος να τη διασχίσει ο άνθρωπος προκειμένου να φτάσει στον προορισμό του. Για τη σωστή πορεία χρησιμοποιεί την πυξίδα και για ασφάλεια και σταθερότητα την άγκυρα. Αν πυξίδα και άγκυρα αχρηστευθούν ή και αγνοηθούν, τότε το πλοίο δεν θα φτάσει ποτέ στον προορισμό του, με βέβαιο κίνδυνο είτε να αράξει στα βράχια, είτε και να ανεμοδέρνεται στη θάλασσα.

Όσο σημαντικά είναι για κάθε πλοίο η πυξίδα και η άγκυρα, άλλο τόσο σημαντικά είναι και για τη ζωή του ανθρώπου ο στόχος, η σωστή πορεία σε συνδυασμό με την ελπίδα και την πίστη. Θα πρέπει, λοιπόν, να καθορίσουμε από την αρχή το στόχο μας. Θα πρέπει να ξέρουμε πού πάμε και πώς τελικά θα φτάσουμε στον προορισμό μας. Για να πετύχουμε τα πιο πάνω θα πρέπει να απαντήσουμε και σε κάποια ερωτήματα ως προς τη ζωή, όπως: «Η ζωή είναι βίος», δηλαδή είναι η ζωή με προορισμό και διάρκεια, θεμελιωμένη σε αρχές και ηθικές αξίες ή απλά είναι «βίος», περιουσία και πλούτος υλικών αγαθών; Ισχύει αυτό που λέγεται από κάποιους ότι σκοπός ζωής είναι «φάγωμεν, πīωμεν, αύριον γαρ αποθνήσκομεν πέραν του τάφου ουδέν;».

Αν ισχύει το τελευταίο, πέραν από το γεγονός ότι μια τέτοια ζωή είναι χωρίς αξία, αφού και τα αγαθά είναι μεταβλητά και από την άλλη υποβιβάζεται και ο άνθρωπος στο επίπεδο του ζώου. Κάτι τέτοιο θα ήταν τραγικό γιατί, κατά τον Απόστολο Παύλο, «αν η Χριστιανική μας ελπίδα περιορίζεται μόνο σ'αυτή τη ζωή, τότε είμαστε οι πιο αξιοθρήνητοι απ'όλους τους ανθρώπους» (Α' Κορ. ιε' 19).

Η ζωή, λοιπόν, δεν μπορεί να είναι μόνο «βίος». Η ζωή είναι «βίος» με αρχές και αξίες, αλλά με προορισμό πέραν από τον τάφο! Η ζωή, σαν πορεία δεν είναι εύκολη. Είναι δύσκολη. Όπως λέει και ο Χριστός: «Είναι στενή η πύλη και γεμάτη δυσκολίες η οδός που οδηγεί στη ζωή» (Ματθ. ζ' 14). Η ζωή μοιάζει πολύ με τη σημερινή ζωή των μαθητών. Δηλαδή είναι μια απέραντη θάλασσα, φουρτουνιασμένη, που με τους δυνατούς ανέμους θέτει σε κίνδυνο το πλοίο της ζωής και κατ'έπекταση και τη δική μας ζωή. Στην κρίσιμη εκείνη ώρα διαπιστώνουμε ότι, ούτε οι δυνάμεις, αλλά ούτε και οι ικανότητές μας είναι σε θέση να μας σώσουν. Έτσι, προβάλλει το ερώτημα, «υπάρχει διέξοδος ή η μόνη λύση είναι ο καταποντισμός;».

Η απάντηση στο πιο πάνω ερώτημα είναι θετική. Ναι, υπάρχει διέξοδος μέσα από την καταφυγή στον Θεό. «Κύριε, σώσον με», είπε σήμερα ο Πέτρος. Αυτή η παράκληση του Πέτρου στηρίζεται, από τη μια στην αίσθηση της παρουσίας του Θεού και από την άλλη στη βεβαιότητα ότι ο Χριστός ως Θεός

μπορεί να τον βοηθήσει. Για να υπάρχει η πιο πάνω διέξοδος πρέπει να υπάρχει και η ανάλογη πίστη. Αν αυτή η πίστη εξασθενήσει τότε ο κίνδυνος του καταποντισμού είναι μεγάλος, όπως έγινε σήμερα και με τον Πέτρο.

Χρειάζεται, λοιπόν, η αίσθηση της παρουσίας του Θεού να είναι πραγματική, αλλά και ότι αυτή μπορεί να είναι σωστική. Λέγει ο Δαβίδ: «Βλέπω τον Κύριο πάντοτε μπροστά μου· είναι στα δεξιά μου για να με προστατέψει» (Πράξ. β'25). Και αυτό επιβεβαιώθηκε σήμερα με τον Πέτρο, γιατί «ο Ιησούς άπλωσε το χέρι, τον έπιασε και του λέει : ολιγόπιστε, γιατί σ'έπιασε η αμφιβολία ;».

Επειδή δε η ολιγοπιστία δεν εκαρακτήριζε μόνο τον Πέτρο, αλλά και όλους τους Μαθητές και κατ'επέκταση κι εμάς, για τούτο και ακούμε σήμερα τον Κύριο να μας απευθύνει μια σύντομη μεν, αλλά αποτελεσματική συμβουλή: «Θαρείτε, εγώ ειμί· μη φοβείσθε». Έχετε θάρρος, εγώ είμαι· μη φοβάστε.

Μια συμβουλή, λοιπόν, που περιλαμβάνει τρία σημεία. Με το πρώτο μας καλεί να έχουμε θάρρος, στοιχείο πρωταρχικό και απαραίτητο για τη δύσκολη ώρα της δοκιμασίας. Με το δεύτερο, μας εγγυάται ότι ο ίδιος είναι παρών και ότι αυτή η παρουσία του αποτελεί εγγύηση και βεβαιότητα για σωτηρία. Τέλος, μέσα από την τρίτη προτροπή μας καλεί να διώξουμε τον φόβο που είναι ένδειξη ολιγοπιστίας. Ο Απόστολος Πέτρος, που πέρασε κατά καιρούς από τη φάση της ολιγοπιστίας, στη συνέχεια μέσα από τη δύναμη της πίστης μπόρεσε να βγει νικητής. Γι αυτόν η δοκιμασία του καθενός είναι παροδική και μετά από αυτήν ο Χριστός θα μας αποκαταστήσει και θα μας δυναμώσει πνευματικά, στηρίζοντας και στεριώνοντας μας πάνω σε σωστή βάση. (Α' Πέτρ. ε'10).

Αδελφοί μου, τον κίνδυνο του καταποντισμού και την εμπειρία της ολιγοπιστίας, πέραν από τον Πέτρο και τους άλλους Μαθητές, τη ζούμε πολλές φορές κι εμείς. Κι όμως, την ώρα που η γη φεύγει κάτω από τα πόδια μας και νιώθουμε ότι πνιγόμαστε πραγματικά, ακριβώς εκείνη την ώρα της κραυγής για βοήθεια αισθανόμαστε ένα χέρι να μας κρατά και να μας στηρίζει, παρά τον δικαιολογημένο επικριτικό λόγο του Χριστού «ολιγόπιστε! Είς τι εδίστασας». Ολιγόπιστε, γιατί σ'έπιασε αμφιβολία; Εντούτοις αισθανόμαστε να γαληνεύει η ψυχή μας, γιατί ακριβώς διαπιστώνουμε ότι η προσευχή και η παράκληση μας «Κύριε, σώσον με» βρίσκει ανταπόκριση. Λοιπόν, ας μην αφήσουμε το φόβο των ισχυρών ανέμων και των κυμάτων των προβλημάτων να μας τρομοκρατήσουν. Μαζί με την παράκληση, « Κύριε σώσον με» ας απλώσουμε το χέρι σ'Αυτόν, που απλώνει το χέρι για να μας βοηθήσει. Αυτός δάμασε τα στοιχεία της φύσης, τη θάλασσα και τους ανέμους. Με τη βοήθειά Του ας δαμάσουμε κι εμείς την τρικυμία της ολιγοπιστίας μας. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. 8'9-16

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιζ' 14-23

5 Αυγούστου 2018

«Τούτο το γένος ουκ εκπορεύεται ει μη εν προσευχή και νηστεία»

Ο δυστυχισμένος πατέρας του σημερινού Ευαγγελίου, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι απογοητευμένος πολύ. Έχει οδηγήσει το δαιμονισμένο παιδί του στους Μαθητές του Κυρίου για να το θεραπεύσουν, αλλά αυτοί δεν το κατορθώνουν. Ο Κύριος απουσιάζει απ' εδώ γιατί είναι πάνω στο Θαβώρ με τρεις από τους Μαθητές Του, μπροστά στους οποίους λαμβάνει χώρα η Μεταμόρφωσή Του. Τώρα κατεβαίνει μαζί τους για να συναντήσει τους υπόλοιπους εννέα Μαθητές Του. Όταν φτάνει στο πλήθος, Τον πλησιάζει ένας άνθρωπος, γονατίζει μπροστά Του και του λέει: «Κύριε, σπλαχνίσου τον γιό μου γιατί είναι επιληπτικός και υποφέρει· πολλές φορές πέφτει στη φωτιά και στο νερό. Γι' αυτό και τον έφερα στους Μαθητές Σου, αλλά αυτοί δεν μπόρεσαν να τον θεραπεύσουν». Ο Ιησούς τότε του απαντά: «Γενιά άπιστη και διεφθαρμένη, ως πότε θα είμαι μαζί σας; Ως πότε θα σας ανέχομαι; Φέρτε μου τον εδώ». Ο Ιησούς επιτιμά το δαιμόνιο που βγαίνει από αυτόν και από εκείνη την ώρα το παιδί θεραπεύεται. Πηγαίνουν τότε ιδιαίτερα οι Μαθητές στον Ιησού και Τον ρωτούν. Γιατί εμείς δεν μπορέσαμε να το βγάλουμε; «Εξ αιτίας της απιστίας σας», τους λέει ο Ιησούς. Και συνεχίζει «Σας βεβαιώνω πως αν έχετε πίστη έστω και σαν κόκκο σιναπιού, θα λέτε σ' αυτό το βουνό πήγαινε από εδώ και θα πηγαίνει και τίποτε δεν θα είναι αδύνατο για σας. Γιατί αυτό το δαιμονικό γένος δεν βγαίνει παρά μόνο με προσευχή και νηστεία». Οι λόγοι αυτοί του Κυρίου φανερώνουν πόση δύναμη έχουν η προσευχή και η νηστεία στον αγώνα κατά του διαβόλου. Στο ένα από τα δυο αυτά όπλα κατά του διαβόλου, που είναι η νηστεία, θα επιμείνουμε κι εμείς σήμερα περισσότερο, για να δούμε πώς καθορίστηκε και πόσο σπουδαία σημασία έχει.

Και κάνουμε αρχή από την Αγία Γραφή, που επανειλημμένα τόσο στην Παλαιά, όσο και στην Καινή Διαθήκη, γίνεται αναφορά ουκ ολίγες φορές για τη νηστεία. Ο ίδιος ο άγιος Θεός έδωσε το Νόμο Του στον Μωυσή, ύστερα από περίοδο μακράς νηστείας, σαράντα ημερών. Παρόμοιο με αυτό συμβαίνει και με τον Ηλία, τον φλογερό Προφήτη, που ο Θεός αποκάλυψε και σ' αυτόν το μεγαλείο Του, μετά από νηστεία και πάλιν σαράντα ολόκληρων ημερών. Τη νηστεία, όμως, τήρησε και ο ίδιος ο Θεάνθρωπος Κύριός μας, ο Ιησούς Χριστός, που πριν αρχίσει το σωτήριο έργο Του, αποσύρθηκε μετά από εσωτερική παρακίνηση του Αγίου Πνεύματος στην έρημο, όπου ενήστεψε για σαράντα μέρες και νύκτες. Το ίδιο συμβαίνει και με τους Αποστόλους Βαρνάβα και Παύλο όταν θα ανελάμβαναν το αποστολικό τους έργο. Όλοι όσοι αποτελούσαν τη λειτουργική σύναξη, αφού νήστεψαν και προσευχήθηκαν, έβαλαν τα χέρια πάνω σ' αυτούς και τους απέστειλαν (Πράξ. Αποστ. ιγ' 2-3).

Για το θέμα της νηστείας, όμως, ασχολούνται και σχεδόν όλοι οι μεγάλοι Πατέρες της Εκκλησίας μας, που τονίζουν ότι η νηστεία είναι θεόδοτη εντολή. Όπως λένε οι ιεροί Πατέρες της Εκκλησίας μας, η νηστεία είναι η πρώτη εντολή, που δόθηκε από το Θεό στον άνθρωπο. Ο Θεός, μας λέει ο ιερός Χρυσόστομος, πλάθοντας εξ αρχής τον άνθρωπο, τον έφερε και τον εμπιστεύτηκε στα χέρια της νηστείας, σαν σε φιλόστοργη μητέρα και άριστη παιδαγωγό, αναθέτοντας σ' αυτή την σωτηρία του πλάσματος Του. Ως εκ τούτου, όταν ο Θεός έλεγε στον Αδάμ να

τρώει απ' όλα τα δέντρα του Παραδείσου από δε του δέντρου της γνώσεως του καλού και του κακού να μη φάει γιατί την ίδια μέρα που θα έτρωγε απ' αυτό, εξάπαντος θα πέθαινε (Γέν. Β'16,17), τι άλλο ήταν παρά είδος νηστείας; Αν, λοιπόν, μέσα στον Παράδεισο ήταν αναγκαία η νηστεία, μας λέει ο ιερός Χρυσόστομος, πολύ περισσότερο είναι αναγκαία εκτός του Παραδείσου. Αν πριν πληγωθεί το ανθρώπινο γένος από τον σατανά, ήταν χρήσιμο το φάρμακο της νηστείας, πολύ περισσότερο μετά την πληγή. Αν ενώ ακόμα δεν είχε ξεσπάσει ο πόλεμος των επιθυμιών, ήταν κατάλληλο και απαραίτητο το όπλο της νηστείας, πολύ περισσότερο μετά την τόσο μεγάλη μάχη, που προκαλούν οι δαίμονες, είναι απαραίτητη η συμμαχία και η βοήθεια, που μας παρέχει η νηστεία (ΕΠΕ 30,186-188). Και για τη νηστεία δεν είναι μόνο ο ιερός Χρυσόστομος, που εκφράζεται με τον τρόπο αυτό.

Ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος σε λόγο του για το Πάσχα, λέει ότι η νηστεία είναι εντολή του Θεού αρχαία και σύγχρονη μ' εμάς και ότι υπάρχει από τότε, που υπήρξαμε οι άνθρωποι στη γη. Και όπως ο ίδιος λέει: «η νηστεία είναι μέσον για την παιδαγωγία της ψυχής μας». Και από την πλευρά του ο Μέγας Βασίλειος, που συνέγραψε δυο εξαιρετες ομιλίες για τη νηστεία, γράφει ότι η νηστεία δεν είναι νεότερο εφεύρημα, αλλά συνομήλικη με τους ανθρώπους. Ενομοθετήθη στον Παράδεισο τότε που οι Πρωτόπλαστοι ήσαν μέσα στον Παράδεισο της Εδέμ, μας λέει: «Κι επειδή δεν ενηστεύσαμεν, εξεπέσαμε του Παραδείσου. Ας νηστεύσουμε, λοιπόν, για να επανέλθουμε σ' αυτόν» (ΕΠΕ 6,26-28). Και τέλος ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, αφού ονομάζει και αυτός τη νηστεία συνομήλικη της ανθρώπινης φύσης, που απέβλεπε στο να ζει αθάνατος και ευτυχισμένος κοντά στο Θεό ο άνθρωπος στον Παράδεισο, τη θεωρεί μετά την πτώση, σαν μέσο για την κάθαρση της ψυχής. Και τονίζει ότι καλή νηστεία είναι η τελουμένη για μαρασμό της κάθε κακής επιθυμίας, για την ταπείνωση της ψυχής, για μετατροπή του μίσους σε αγάπη, για το σβήσιμο του θυμού, για την απάλειψη της μνησικακίας (ΕΠΕ, 182,354-3 60).

Θεσμός, λοιπόν, ιερός και εντολή Θεία η νηστεία. Θεσμός και εντολή, που έχει σημασία μεγάλη. Γιατί όταν νηστεύουμε ομολογούμε έμπρακτα ότι ανήκουμε στην Εκκλησία. Υπακοή, που αξίζει πολύ. Γιατί το να δεχτώ για ένα χρονικό διάστημα, να μη τρώω ορισμένα φαγητά, που ίσως με ευχαριστούν, μόνο και μόνο γιατί το καθορίζει η Εκκλησία, αυτό σημαίνει πολλά. Σημαίνει ότι παρακολουθώ τη ζωή και την πορεία της Εκκλησίας στον κόσμο αυτό και συντάσσομαι με αυτή. Προετοιμάζομαι για τις γιορτές όπως θέλει η Εκκλησία. Δεν ανήκω στους αδιάφορους και κατ' όνομα μόνο χριστιανούς, ούτε πολύ περισσότερο, στους εχθρούς και πολέμιους της Εκκλησίας. Δεν φτιάχνω ένα χριστιανισμό και μια θρησκεία της αρεσκείας μου, που να μη με ενοχλεί και να μη θίγει την άνεσή μου, αλλά συμμορφώνομαι ευχάριστα προς αυτά, που η Εκκλησία αποφασίζει. Παραδέχομαι και αναγνωρίζω κάποιο ανώτερο κύρος και υπακούω σ' αυτό, χωρίς να θέλω να επιβάλω το δικό μου θέλημα.

Αδελφοί μου! Πρέπει να ξέρουμε ότι πάντοτε νηστεύουμε οι υγιείς γιατί οι ασθενείς και ανήμποροι, βάσει των Ιερών Κανόνων της Εκκλησίας μας, απαλλάσσονται. Ας φροντίζουμε, λοιπόν, να καθαρίζουμε την ψυχή μας με την μετάνοια και την εξομολόγηση, από κάθε μολυσμό και να την ελαφρύνουμε από κάθε όγκο αμαρτίας, που τη βαραινεί και την εμποδίζει να υψωθεί προς τα ουράνια.

† **Ηγούμενος Χρυσορρογιατίσσης Διονύσιος**

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. θ' 2-12

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιη' 23-35

12 Αυγούστου 2018

Τη σημασία της συγγνώμης μάς παρουσιάζει σήμερα ο Χριστός, μέσα από την παραβολή που ακούσαμε από το κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο. Μοιάζει, μας λέει, η Βασιλεία των Ουρανών με έναν βασιλέα, ο οποίος αποφάσισε να τακτοποιήσει τους λογαριασμούς του με τους υπηρέτες του. Πρώτος παρουσιάστηκε ένας, ο οποίος του χρωστούσε δέκα χιλιάδες τάλαντα· και επειδή δεν είχε να τα ξεχρεώσει, ο Κύριός του διέταξε να πουληθούν η γυναίκα του και τα παιδιά του και όλα του τα υπάρχοντα, ώστε να αποδοθεί το χρέος. Εκείνος έπεσε στα γόνατα και τον παρακαλούσε λέγοντας: «δείξε λίγη υπομονή, και θα στα ξεχρεώσω όλα». Τότε ο άρχοντας τον συμπόνεσε, και του χάρισε το δάνειο. Φεύγοντας ο δούλος αυτός, συνάντησε ένα συνυπηρέτη του, ο οποίος του χρωστούσε εκατό δηνάρια, και τον άρπαξε από το λαιμό λέγοντάς του «δώσε μου αυτά που μου χρωστάς!». Εκείνος τον παρακαλούσε να κάνει λίγο υπομονή, μέχρι να τον ξεπληρώσει, όμως αυτός τον έβαλε στη φυλακή, μέχρι να του αποδώσει την οφειλή. Βλέποντας οι υπόλοιποι υπηρέτες τα όσα είχαν συμβεί, λυπήθηκαν πάρα πολύ και εξιστόρησαν τα γεγονότα στον κύριό τους. Κι εκείνος, αφού τον κάλεσε, του είπε: » δούλε πονηρέ, σου χάρισα όλο εκείνο το χρέος, επειδή με παρεκάλεσες. Δεν έπρεπε και συ να ελεήσεις τον συνυπηρέτη σου, όπως κι εγώ σε ελέησα;» Και θυμωμένος τον παρέδωσε στους βασανιστές, μέχρι να αποδώσει όλο το χρέος του. Ο Χριστός κλείνει την παραβολή λέγοντας «αυτό ακριβώς θα κάνει σε σας και Πατέρας μου ο Ουράνιος, αν ο καθένας σας δεν συγχωρεί τον αδελφό του μέσα από την καρδιά του».

Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι απέναντι στον Θεό είμαστε όλοι δούλοι και οφειλέτες. Δούλοι επειδή είμαστε δημιουργήματά Του, φτιαγμένα να κοινωνούμε την αγάπη του Θεού, να την εφαρμόζουμε στην μεταξύ μας κοινωνία και να την αναπέμπουμε δοξολογικά προς Αυτόν. Και οφειλέτες γιατί καθημερινά στη ζωή μας δεν καταφέρνουμε να εκπληρώσουμε πλήρως την εντολή της αγάπης, γιατί αμαρτάνουμε και ως εκ τούτου υπολειπόμαστε έναντι του χρέους μας προς τον Θεό και προς τους συνανθρώπους μας.

Παρόλα αυτά, ο Θεός είναι φιλόανθρωπος, και δεν μας εξουθενώνει. Περιμένει καρτερικά τη διόρθωσή μας, τείνει «ευήκοον ούς» στις προσευχές και τις παρακλήσεις μας, και είναι πρόθυμος, όταν Τον παρακαλέσουμε με ταπείνωση καρδιάς και με μετάνοια, να μας συγχωρέσει, να ξεχάσει κάθε οφειλή μας προς Αυτόν, όπως έκανε

αρχικά με τον δούλο που Του χρωστούσε ένα αστρονομικό και δυσθεώρητο ποσό.

Δεν ανέχεται όμως τη δική μας σκληροκαρδία. Αν παραγράφει τις οφειλές μας, το κάνει για να μας διδάξει ότι οφείλουμε κι εμείς να είμαστε φιλόανθρωποι, να βλέπουμε τον πλησίον μας με αγάπη και όχι σαν εχθρό μας, και να τον συγχωρούμε κι εμείς με τη σειρά μας σε ό,τι κι αν μας χρωστάει. Άλλωστε, αυτά τα οποία μας χρωστούν οι συνάνθρωποι μας είναι σταγόνα στον ωκεανό της δικής μας οφειλής προς τον Θεό.

Για το λόγο αυτό, όταν ο Κύριος διαπίστωσε την σκληροκαρδία και τη μοχθηρία του ευεργετηθέντος υπηρέτη, άλλαξε την απόφασή του και δεν τον έβαλε απλά στη φυλακή, αλλά τον οδήγησε στα βασανιστήρια. Αυτό δεν αποτελεί εκ μέρους του Θεού πράξη εκδικητικότητας, αλλά γίνεται για να κατανοήσει ο μοχθηρός δούλος το μέγεθος της ευεργεσίας που αρχικά είχε απολάβει, αλλά στην ουσία απέρριψε με την πονηρή συμπεριφορά του.

Η σημερινή παραβολή αποτελεί μια σημαντική αφορμή και ευκαιρία για να αναθεωρήσουμε την στάση μας έναντι του Θεού και των συνανθρώπων μας. Συχνά θεωρούμε ότι η πνευματική μας ζωή είναι ατομική μας υπόθεση, ότι δεν έχει καμία σχέση με τους συνανθρώπους μας, ότι δεν αφορά το κοινωνικό σύνολο. Κι όμως, τίποτα από όσα γράφει το Ευαγγέλιο, καμία από τις εντολές του Θεού δεν μπορούμε να εφαρμόσουμε από μόνοι μας. Γιατί η φιλανθρωπία, η συγγνώμη, η μακροθυμία, η υπομονή, η πραότητα, η ελεημοσύνη, η κάθε αρετή προϋποθέτει την παρουσία του πλησίον, γιατί αποτελεί απάντηση της καρδιάς μας προς αυτόν και απόδειξη της αγάπης την οποία οφείλουμε να καλλιεργούμε προς τους συνανθρώπους μας, αν πράγματι θέλουμε να γνωρίσουμε και να αγαπήσουμε και τον Θεό.

Γι αυτό και τονίζει στο τέλος ο Χριστός, ότι και ο Επουράνιος Πατέρας μας, τότε μόνο μας συγχωρεί, όταν κι εμείς δείχνουμε την ίδια διάθεση προς τους ανθρώπους που τυχόν μας έχουν βλάψει ή μας έχουν θίξει. Δεν μπορεί κάποιος να είναι εκδικητικός και παράλληλα να ζητά συγχώρεση από τους άλλους, πολύ δε περισσότερο από τον ίδιο το Θεό. Αυτό άλλωστε παρακαλούμε και επιβεβαιώνουμε όταν στο «Πάτερ ημών» λέμε: «και άφες ημίν τα οφειλήματα ημών, ως και ημείς αφίεμεν τοις οφειλέταις ημών». Δηλαδή, συγχώρησέ μας, Κύριε, όπως ακριβώς κι εμείς συγχωρούμε, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, με την ίδια αγάπη και φιλανθρωπία.

Γεώργιος Σαββίδης

Κυριακή 1Β' Ματθαίου

Απόστολος: Α' Κορ. ιε' 1 - 11

Ευαγγέλιον: Ματθ. ιθ' 16 - 26

19 Αυγούστου 2018

«Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι δυσκόλως πλούσιος εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν».

Νεαρός και σοβαρός ο συνομιλητής του Κυρίου, αγαπητοί μου αδελφοί. Θεωρεί τον Χριστό, εμπνευσμένο διδάσκαλο. Είναι θρησκευόμενος με πραγματικές ανησυχίες και ειλικρινή τον απώτερο στόχο του, την βασιλεία των ουρανών. Γιαυτό ζητάει να μάθει πώς θα μπορέσει να κερδίσει την αιώνια ζωή. Τη σωτηρία της ψυχής του. Απλή βασικά και λιτή η απάντηση του Κυρίου. «*Τήρησον τὰς ἐντολάς!*» Αλλά και τις ονομάζει προς αποφυγήν αμφιβολιών. «*Πάντα ταῦτα φυλαξάμην ἐκ νεότητός μου. Τί ἐτι ὑστερῶ;*» Ανταπαντά ο νεαρός. Από νεαρή ηλικία, έχει τηρήσει τις εντολές του Μωσαϊκού νόμου. Κι όταν ο Κύριος, προκειμένου να αποκτήσει αιώνια ζωή, του υποδεικνύει να πουλήσει τα υπάρχοντά του, να τα μοιράσει στους φτωχούς, και να Τον ακολουθήσει, φεύγει λυπημένος. Είχε πολλά, μεγάλη περιουσία, και δεν θέλει να τα αποχωριστεί.

Ένα πολύ μικρό μέρος ανθρώπων, σε κάθε εποχή, είναι και θεωρούνται πλούσιοι. Και μάλιστα πολύ λιγότεροι, ήταν και είναι, εκείνοι για τους οποίους να μπορούσαμε να πούμε: «*ἦν γάρ ἔχων κτήματα πολλά!*» Ήταν πολύ πλούσιος! Η μεγάλη, λοιπόν, πλειοψηφία των ανθρώπων κάθε εποχής αντιμετώπιζαν με μεγάλη δυσκολία πάντοτε, πολλά και σοβαρά καθημερινά προβλήματα επιβίωσης. Γι αυτό έχει και μεγάλη σημασία ο τρόπος που διαχειρίζονται την περιουσία τους, εκείνοι που έχουν πολλά. Εκείνοι που ο Κύριος τους παρεχώρησε πολλά. Αλλά θα ήταν χωρίς ιδιαίτερη αξία, αγαπητοί μου αδελφοί, η συνάντηση του πλούσιου νεανία με τον Κύριο και η συζήτηση, που μας περιγράφει ο ευαγγελιστής Ματθαίος, αν αναφερόταν μόνο σε όσους έχουν και απολαμβάνουν πολλά υλικά αγαθά. Γιατί όλοι μας διαθέτουμε κάποια, πολλά ή λίγα, φτηνά ή πολυτιμα αντικείμενα και άλλα αγαθά που έχουν την αξία τους και που αποτελούν προσωπική μας αδιαμφισβήτητη περιουσία. Σημασία έχει πώς τα χρησιμοποιούμε, και πόσο είμαστε προσκολλημένοι σ' αυτά. Τα θεωρούμε σαν αναγκαία περιουσιακά στοιχεία και σαν ένα αναπόσπαστο τμήμα του εαυτού μας. Πολλά από αυτά, αγαπητοί μου, σπάνια και πολύ δύσκολα τα απολαμβάνουμε με κάποιον τρίτο. Και ακόμη σπανιότερα, ή και κάποια ποτέ, δεν τα παραχωρούμε, δεν τα χαρίζουμε, δεν τα αποχωρίζομαστε. Είναι δικά μας. Δυσσαρεστούμαστε αν κάποιος γνωστός, φίλος μας, μάς τα ζητήσει, έστω και προσωρινά. Λυπούμαστε υπερβολικά αν χρειαστεί να αποχωριστούμε μόνιμα από αυτά. Δενόμαστε με υλικά πράγματα που είναι πρόσκαιρα, φθαρτά αντικείμενα. Συμβαίνει μάλιστα να φυλάγουμε κάποια μικροαντικείμενα που δεν πρόκειται ποτέ να χρησιμοποιήσουμε και τελικά τα πετάμε σαν άχρηστα, ενώ θα μπορούσαν να φανούν χρήσιμα σε κάποιους! Επίσης μας διαφεύγει η σοβαρή διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στα υλικά αντικείμενα, φθαρτά αγαθά, στα οποία είμαστε προσκολλημένοι και τα πνευματικά. Και φυσικά, είναι κατόρθωμα αν μπορούσαμε, με τη θέλησή μας, να αποχωριστούμε από κάποια αγαπητά μας αντικείμενα ή υλικά αγαθά, χρήσιμα για αυτούς που τα στερούνται και τα έχουν ανάγκη. Είναι μια πράξη που μας βοηθά να ελευθερωθούμε από αυτά, και να έχουμε την ικανοποίηση να δούμε ευχαριστημένους κάποιους άλλους.

Αλλά για να επανέλθουμε, αγαπητοί μου αδελφοί, στην αρχική διαπίστωση που διατυπώνει ως συμπέρασμα ο Κύριος. Δύσκολα ένας πλούσιος μπορεί να εισέλθει στην ουράνια βασιλεία, συμπεραίνει ο Κύριος. Προφανώς ο άνθρωπος ενδιαφέρεται

και ασχολείται με το πώς θα αποκτήσει αγαθά, πλούτο και πώς θα διατηρήσει αυτά, που φυσικά και με κάποιο μεγάλο ή μικρό κόπο απέκτησε. Αλλά επίσης είναι φανερό, ότι η φροντίδα για τα πράγματα, τον πλούτο, απαιτεί χρόνο και κόπο και όταν προσκολλάται κανείς σ' αυτά, συνήθως δεν του μένει χρόνος και ενδιαφέρον, για πνευματική ενασχόληση. Κι ας μη περιοριστούμε μόνο σε θρησκευτικές αναζητήσεις. Λιγοστεύει το ενδιαφέρον ακόμη και για την μελέτη και τη γενικότερη ανάπτυξη του ατόμου. Στη συγκεκριμένη όμως περίπτωση πρόκειται για τη σχέση μας με τον Θεό. Πρέπει να επιλέξουμε. Από τη μια μεριά ο πλούτος μας, τα αγαθά μας, τα αγαπητά μας αντικείμενα, που με κόπο αποκτήσαμε ή κληρονομήσαμε και δεν θέλουμε να τα αποχωριστούμε. Από την άλλη οι σαφείς και σταθερές εντολές του Θεού με την απόλυτη αξία τους. Και επιπλέον, στην περίπτωση του νεαρού πλουσιού, η άκρως τιμητική πρόσκληση του Κυρίου, να Τον ακολουθήσει. Η απόλυτη απεξάρτηση από τα υλικά και τον πλούτο, θα τον οδηγήσουν στην τελειότητα. *«Εἰ θέλεις τέλειος εἶναι»* συμπληρώνει ο Κύριος. Βεβαίως αν θέλει να είναι τέλειος! Δεν το ζητάει από όλους μας ο Θεός. Δεν το απαιτεί. Ο νεαρός μάλιστα, αγαπητοί μου, που επισκέφτηκε τον Κύριο, και Του αποδίδει την ιδιότητα του αγαθού, δεν σκονταψε στην πρόσκληση, αλλά στην ανάγκη να αποχωριστεί τον πλούτο του. Δεν είναι αρνητής της θρησκείας ή καλυμμένος σκεπτικιστής. Απεναντίας φαίνεται ότι διακατέχεται από θρησκευτικές ανησυχίες. Είναι γνώστης της Αγίας Γραφής. Την σέβεται και δηλώνει ότι τηρεί τις εντολές του Μωσαϊκού νόμου. Έχει παρακολουθήσει διδασκαλίες του Ιησού. Εκτίμησε την πανθομολογούμενη αξία Του. Του κέντρισαν το ενδιαφέρον αυτά που άκουσε από Εκείνον και θέλει να ολοκληρώσει τις γνώσεις του και να μάθει πώς θα έχει *«ζωὴν αἰώνιον»*. Ωστόσο είναι φανερή η αδυναμία του. Είναι ένα σύμπτωμα που παρουσιάζεται στον άνθρωπο, στον κάθε άνθρωπο, κάποτε πολύ έντονα και άλλοτε λιγότερο. Πλασμένοι από ύλη, που την βλέπουμε και την αγγίζουμε, δυσκολευόμαστε να απομακρυνθούμε από αυτήν ή να την περιφρονήσουμε. Δυσκολευόμαστε να κατανοήσουμε ό,τι δεν βλέπουμε, δεν πιάνουμε με τα χέρια μας. Απαρνούμαστε ή περιορίζουμε πνευματικές αναζητήσεις, αν μας εμποδίζουν από την αναζήτηση και διατήρηση υλικών αντικειμένων. Είναι πολύ φυσικό. Το πρόσεξαν και οι μαθητές του Κυρίου. *«Τίς ἄρα δύναται σωθῆναι;»* Ποιος μπορεί να σωθεί είναι η απορία των μαθητών. Και η απάντηση του Κυρίου: *«παρὰ ἀνθρώποις τοῦτο ἀδύνατόν ἐστι, παρὰ δὲ τῷ Θεῷ πάντα δυνατὰ ἐστί»*. Σα να λέει στους μαθητές Του. Δίκαιο έχετε. Οι άνθρωποι δύσκολα μπορούν να αποδευμευτούν από τα πλούτη, τα υλικά αγαθά! Για τον Θεό όμως δεν υπάρχει τίποτε αδύνατο. Άρα να προσφύγουν σε Εκείνον, να πάρουν την ενίσχυση που χρειάζονται για να πετύχουν τον σκοπό τους. Αυτό είναι και το τελικό μήνυμα του σημερινού ευαγγελίου. Προσπαθούμε στον αγώνα μας να ξεπεράσουμε τα υλικά, προτάσσοντας τα πνευματικά αγαθά. Τον νόμο και την αλήθεια της θρησκείας του Εσταυρωμένου. Και ενώ αναγνωρίζουμε την αδυναμία μας και την προσκόλλησή στα υλικά, πιστεύουμε ακλόνητα ότι *«παρὰ τῷ Θεῷ πάντα δυνατὰ ἐστί»*. Γιατί ο Θεός *«πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν»*. Δε χάνουμε λοιπόν, αγαπητοί μου, την ελπίδα και την πεποίθησή μας, ότι ο Θεός μας δίνει τη δύναμη, για να πετύχουμε την αιώνια ζωή και μας περιμένει.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΓΓ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. 1στ' 13-24

Ευαγγέλιο: Ματθ. κα' 33-43

26 Αυγούστου 2018

**«Οὗτος ἐστὶν ὁ κληρονόμος· δεῦτε ἀποκτείνωμεν αὐτὸν... καὶ λαβόντες αὐτὸν ἐξέβαλον ἔξω τοῦ ἀμπελώνος καὶ ἀπέκτειναν»
(Ματθ. κα' 38-39).**

Διαχρονική επίμονη, αλλά και επίπονη η αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο και που απέβλεπε στη σωτηρία του, για χάρη του οποίου δεν δίστασε να θυσιάσει και τον ίδιο του τον Υιό. Αυτή την αγάπη του Θεού όχι μόνο την απορρίπτει ο άνθρωπος αλλά επίμονα και συνειδητά παραμένει αδιόρθωτος. Και όχι μόνο. Όμως το πιο τραγικό είναι ότι, πέραν από την άρνηση, ο άνθρωπος αντιστρατεύεται το έργο του Θεού, φτάνοντας στο σημείο να θανατώνει τους απεσταλμένους του Θεού, μηδέ του Υιού του εξαιρουμένου!

Αυτή τη διαχρονική αγάπη του Θεού από τη μια και την αποκαρδιωτική στάση και συμπεριφορά του ανθρώπου από την άλλη αποτυπώνει η σημερινή παραβολή των κακών γεωργών. Παρά την πώση του ανθρώπου, η φροντίδα του Θεού για τη σωτηρία του παραμένει σταθερή και αμετάβλητη. Από τη στιγμή του πρωτευαγγελίου, ο Θεός δημιουργεί τις προϋποθέσεις μέχρις ότου επαναφέρει τον άνθρωπο στον ουρανό.

Αυτή την αλήθεια αποτυπώνει και μια ευχή της θείας Λειτουργίας λέγοντας: «Συ εκ του μη ὄντος εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς παρήγαγες καὶ παραπεσόντας ἀνέστησας πάλιν, καὶ οὐκ ἀπέστης πάντα ποιῶν, εὖς ἡμᾶς εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνήγαγες καὶ τὴν Βασιλείαν σου ἐχαρίσω τὴν μέλουσαν »

Ο Θεός, λοιπόν, όχι μόνο δημιουργεί τον άνθρωπο, αλλά και όταν αμαρτάνει δεν τον εγκαταλείπει στην πτώση, ούτε και τον αποσιρέφεται λόγω της αμαρτίας του. Αντίθετα, κάνει το κάθε τι μέχρις ότου τον επαναφέρει στον ουρανό, μέσα από φανερές και αφανείς ευεργεσίες. Ανάμεσα τους, η Ενανθρώπιση, η Σταυρική θυσία, η Ταφή, η τριήμερη Ανάσταση, η Ανάληψη στους ουρανούς και η εκ δεξιών Καθέδρα. Ακόμα και αυτή η Δευτέρα Παρουσία, αν και είναι μια κατάσταση μελλοντική, εντούτοις περιλαμβάνεται σε μια ευχή της Θείας Λειτουργίας, μαζί με τις πιο πάνω σωτήριες ενέργειες του Κυρίου.

Όμως, προτού εκδηλωθούν οι πάνω σωτήριες ενέργειες του Θεού, η σημερινή παραβολή των κακών γεωργών μας αποκαλύπτει τη διαχρονική φροντίδα του Θεού για τη σωτηρία του κόσμου. Ο Θεός «φυτεύει» αμπελώνα με την εκλογή του Ιουδαϊκού λαού και την εγκατάσταση του στη γη της επαγγελίας. Αυτόν τον αμπελώνα τον «περιφράσσει» με τον νόμο του για να τον προφυλάξει από την ειδωλολατρία. Κατασκευάζει «ληνό», θυσιαστήριο, στο οποίο θα εκύνετο το αίμα των θυσιών. Τέλος έκτισε «πύργο», τον ναό, για να μένουν με ασφάλεια μέσα σ'αυτόν, οι εργάτες, φύλακες και γεωργοί και στους οποίους εμπιστεύθηκε τη φροντίδα και την καρποφορία του αμπελώνα.

Γεωργοί και διαχειριστές του αμπελώνα ήταν οι θρησκευτικοί άρχοντες του Ιουδαϊκού λαού. Δυστυχώς, το αποτέλεσμα της διαχείρισης ήταν τραγικό.

Αυτοί όχι μόνο σφετερίστηκαν τον «αμπελώνα » που τους εμπιστεύθηκε ο Θεός, αλλά και αρνήθηκαν να παράξουν καρπούς πίστεως και αρετής, ευσέβειας και δικαιοσύνης και τους οποίους θα παραλάμβαναν οι απεσταλμένοι του Θεού, οι Προφήτες.

Όμως, πέραν από την ασέβεια και την ακαρπία, η αμέλεια τους οδήγησε συνειδητά και συστηματικά σε εγκληματική συμπεριφορά έναντι των Προφητών και απεσταλμένων του Θεού. Έτσι, άλλον τον έδειραν, άλλον τον σκότωσαν και άλλον τον λιθοβόλησαν. Ο Θεός ξανάστειλε και άλλους Προφήτες περισσότερους από τους πρώτους και τους έκαναν τα ίδια. Τελευταίο έστειλε το γιο του με την ελπίδα ότι θα ντραπούν και θα τον σεβαστούν. Όμως δεν το έκαναν. Αντίθετα τον θανάτωσαν κι Αυτόν «έξω του αμπελώνας ».

Την πιο πάνω αποκαρδιωτική συμπεριφορά των θρησκευτικών αρχόντων του Ιουδαϊκού λαού όχι μόνο επιβεβαιώνει ο Χριστός, αλλά και μιλώντας προφητικά, πέραν από τον θάνατό του, προαναγγέλλει την τιμωρία τους και την «εκχώρηση» του αμπελώνα σε άλλους γεωργούς, τους εθνικούς, τους ειδωλολάτρες. Έτσι, ο Χριστός, «ο λίθος που πέταξαν σαν άχρηστο οι οικοδόμοι, αυτός έγινε ακωνάρι» συνδέοντας τους δυο τοίχους της νέας οικοδομής, δηλαδή, τους Ιουδαίους και τους ειδωλολάτρες, που θα αποτελέσουν στο εξής τον νέο αμπελώνα, την Εκκλησία.

Είπε, λοιπόν, ο Χριστός : «Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ που σκοτώνεις τους προφήτες και λιθοβολείς όσους στέλνει ο Θεός σ'εσένα, πόσες φορές θέλησα να συνάξω τα παιδιά σου όπως η κλώσσα συνάζει τα κλωσσόπουλα κάτω από τις φτερούγες της, κι εσείς δεν το θελήσατε. Γι'αυτό θα ερημωθεί ο τόπος σας» (Ματθ. κγ'37). Έτσι και έγινε. Ο Θεός κατάργησε την άκαρπη Ιουδαϊκή συναγωγή, την δε Ιερουσαλήμ που λιθοβολούσε και σκότωνε τους Προφήτες επέτρεψε να καταστραφεί από τα Ρωμαϊκά στρατεύματα. Στη θέση της Ιουδαϊκής Συναγωγής ίδρυσε την Χριστιανική Εκκλησία. Έκτισε νέους ναούς και νέα θυσιαστήρια όπου σ'αυτά, αντί των ζώων, προσφέρεται η αναίμακτη θυσία του Σώματος και του Αίματος του Χριστού. Με τον τρόπο αυτό διασφαλίζεται το έργο της θείας οικονομίας για τη σωτηρία του ανθρώπου.

Αδελφοί μου, τόσο ο Ιουδαϊκός λαός, όσο και οι άρχοντες αποδείχτηκαν κατώτεροι της τιμής και της αποστολής τους. Αυτή η τιμή και κληρονομιά δόθηκε στα έθνη. Έτσι δημιουργήθηκε ένας νέος «περιούσιος» λαός του Θεού, ο Χριστιανικός λαός. Χαρακτηριστικό του γνώρισμα η κοινή πίστη και όχι η εθνική, φυλετική η γλωσσική καταγωγή του. Όμως και ο νέος λαός δε θα σωθεί μόνο λόγω της εκλογής του, αλλά μέσα από την ευσέβεια, την πίστη, την αρετή και ιδιαίτερα την «ενεργουμένη αγάπη». Ας πράξουμε, λοιπόν, αυτούς τους καρπούς της βασιλείας του Θεού για να μπορέσουμε ν'ακούσουμε το «είσελθε εις την χαράν του Κυρίου σου» (Ματθ. κε'21). Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυ.	1/7	ΝΑΤΑ	Κυ.	5/8	ΠΡΑΙΤΩΡΙ
Σα.	14/7	ΛΕΤΥΜΠΟΥ (Εσπ.)	Κυ.	5/8	ΑΥΔΗΜΟΥ (Εσπ.)
Κυ.	15/7	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Θεόδωρος	Δε.	6/8	ΣΤΑΤΟΣ – ΑΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ
Δε.	16/7	ΠΟΤΑΜΙΟΥ (Εσπ.)	Κυ.	12/8	ΛΕΥΚΩΣΙΑ, Άγιος Δημήτριος
Τρ.	17/7	ΔΟΡΑ	Τρ.	14/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΡΟΟΔΙΤΙΣΣΗΣ (Εσπ.)
Τρ.	17/7	ΑΝΑΡΙΤΑ, Άγιος Ονησίφορος (Εσπ.)	Τε.	15/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΡΟΟΔΙΤΙΣΣΗΣ
Κυ.	22/7	ΛΕΥΚΩΣΙΑ, Καμπιά	Κυ.	19/8	ΦΟΙΝΙ
Τρ.	24/7	ΑΛΕΚΤΟΡΑ (Εσπ.)	Δε.	20/8	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ, Αγ. Ρηγίνος-Ορέστης (Εσπ.)
Τε.	25/7	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή (Εσπ.)	Κυ.	26/8	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος
Πε.	26/7	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή	Τε.	29/8	ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
Πε.	26/7	ΚΑΤΩ ΧΟΛΕΤΡΙΑ (Εσπ.)	Τε.	29/8	ΜΑΝΔΡΙΑ, Αγία Βρυαίνη (Εσπ.)
Σα.	28/7	ΟΜΟΔΟΣ			
Κυ.	29/7	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ			

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυ.	1/7	ΦΟΙΝΙ	Κυ.	5/8	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Κυ.	8/7	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος	Κυ.	5/8	ΔΡΥΜΟΥ (Εσπ.)
Κυ.	15/7	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	Δε.	6/8	ΑΥΔΗΜΟΥ
Δε.	16/7	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Εσπ.)	Κυ.	12/8	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Τρ.	17/7	ΚΡΗΤΟΥ ΜΑΡΟΥΤΟΥ	Τρ.	14/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΧΡΥΣΟΡΡΟΓΙΑΤΙΣΣΗΣ (Εσπ.)
Πε.	19/7	ΝΕΑ ΔΗΜΜΑΤΑ (Εσπ.)	Τε.	15/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΧΡΥΣΟΡΡΟΓΙΑΤΙΣΣΗΣ
Κυ.	22/7	ΛΑΡΝΑΚΑ	Κυ.	19/8	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα
Τρ.	24/7	ΜΗΛΙΟΥ (Εσπ.)	Κυ.	26/8	ΧΡΥΣΟΧΟΥ
Πα.	27/7	ΚΑΤΩ ΑΚΟΥΡΔΑΛΙΑ			
Κυ.	29/7	ΝΕΟΝ ΧΩΡΙΟΝ			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυ.	1/7	ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΑ	Πε.	2/8	ΛΕΜΠΙΑ
Σα.	7/7	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Αγία Κυριακή	Κυ.	5/8	ΚΙΣΣΣΟΝΕΡΓΑ (Εσπ.)
Κυ.	15/7	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ	Δε.	6/8	ΔΡΥΜΟΥ
Δε.	16/7	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ (Εσπ.)	Κυ.	12/8	ΑΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ
Τρ.	17/7	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ	Τρ.	14/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΧΡΥΣΟΡΡΟΓΙΑΤΙΣΣΗΣ
Τε.	17/7	ΑΝΑΡΙΤΑ, Άγιος Ονησίφορος	Τε.	15/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ
Τρ.	24/7	ΦΟΙΝΙ	Κυ.	19/8	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ, Αγ. Ρηγίνος-Ορέστης (Εσπ.)
Τε.	25/7	ΠΑΝΩ ΑΚΟΥΡΔΑΛΙΑ, Αγία Παρασκευή (Εσπ.)	Τε.	29/8	ΚΕΔΑΡΕΣ
Πε.	26/7	ΚΟΥΡΔΑΚΑ	Πε.	30/8	ΜΑΝΔΡΙΑ, Αγία Βρυαίνη
Πα.	27/7	ΚΑΤΩ ΧΟΛΕΤΡΙΑ			
Πα.	27/7	ΕΜΠΙΑ (Εσπ.)			
Σα.	28/7	ΠΙΟΛΟΥ			
Τρ.	31/7	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Αγία Σολομονή (Εσπ.)			

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου
www.impraphou.org